

ברבי יוסף בשם רבי יוחנן, מביאה הגמרא מימרא נוספת שאמר רבי יצחק ברבי יוסף בשמו.

אמר רבי יצחק ברבי יוסף אמר רבי יוחנן:

מרה שניקבה, והיה הנקב במקום שדבוקה המרה לכבד, **וכבד פותמתה**, כיון שהיה הנקב במקום שהמרה דבוקה לכבד, סותם החיבור לכבד את הנקב — והרי היא **כשירה**. וזאת, אפילו לרבי יוסי ברבי יהודה, שאמר ניקבה המרה טרפה, דשאני הכא, שהכבד סותמה.

ואמר רבי יצחק ברבי יוסף אמר רבי יוחנן:
ניקב הקורקבן, ואולם **כיס קיים**, הקליפה הפנימית שלו קיימת, **כשר**.

איבעיא להו: ניקב הכיס הפנימי של הקורקבן, וקורקבן עצמו קיים, מאי?

ואמרינן: **תא שמע: דאמר רב נחמן ביחס לקורקבן והכיס שלו: ניקב זה בלא זה, כשר**.

אמר רבא: שני עורות יש לו לזושיט: חיצון — אדום. ופנימי — לבן.

ניקב זה בלא זה, דהיינו, אם ניקב רק אחד מהעורות — כשר.

והוינן בה: **למה לי למימר חיצון אדום ופנימי לבן, והרי אין לך נפקא מינה!?**

ומשנינן: להשמיענו **דאי חליף**, אם התחלף, דהיינו, שהיה החיצון לבן והפנימי אדום,

ולקמן מדייקת הגמרא מרישא דמתניתין, שהיא סתמא, כמו שמדייקים כאן, שאין צורך שישתייר מהכבד כזית כדי להכשירה, ואילו מסיפא דמתניתין [לקמן], דתני בה "אלו כשרות", נאמר, "ניטל הכבד, ונשתייר ממנו כזית", ומשמע, שאם נשתייר פחות מכזית הרי היא טריפה. ומעמידה הגמרא שם שמחלוקת תנאים היא, האם יש צורך שישתייר כזית מהכבד.

ולרבי יוחנן, שאמר הלכה כסתם משנה, תיקשי: כיצד הוא הכריע כסיפא דמתניתין שרק בנשתייר כזית כשרה, ולא כרישא? והרי גם את הרישא וגם את הסיפא שנה רבי בסתמא, ומדוע גדול כח הסיפא מהרישא, להכריע כמותה!?

ומשנינן: **אמוראי נינהו, דאיפלוגו אליבא דרבי יוחנן**, אם אמר רבי יוחנן הלכה כסתם משנה, או לא אמר זאת.

רבי יצחק, שאמר משום רבי יוחנן דבעינן שישתייר מהכבד כזית, לא אמר בשמו שהלכה כסתם משנה, ולכן הוא סבר שייכול רבי יוחנן להכריע כסיפא דמתניתין ולא כרישא, שהרי העמדנום להו בפלוגתא דתנאי.

ואילו מי שאמר בשם רבי יוחנן שהלכה כסתם משנה, (21) סבר שלא הכריע רבי יוחנן בין רישא וסיפא, היות דתרוייהו סתמא נינהו, ולא אמר דבר לגבי השאלה אם יש צורך שישתייר בכבד כזית, או לאו.

ועתה, כיון שהובאו דבריו של רבי יצחק

21. עיין בהגהות מהר"י לנדא בהגהותיו על הדף.

דבריו בשם רבי יוחנן.